

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Пловдив, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Мария П. Шишкова

Членове: Светлана Анг. Станева
Миглена Р. Маркова

при участието на секретаря Христина В. Христова
в присъствието на прокурора Албена Георгиева
като разгледа докладваното от Мария П. Шишкова Въззивно
административно наказателно дело № 20205300601604 по описа за 2020
година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С Решение № 1109/14.07.2020 г., постановено по НАХД № 7694/2019г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXVI н. с., обвиняемият А.Д.К. е признат за виновен за извършено на **02.11.2018г.** в гр. Пловдив престъпление по **чл. 131, ал. 1, т. 1 предложение първо и т.2 предложение първо вр. чл. 130, ал. 1 от НК** – затова, че в качеството си на длъжностно лице – шофьор при „***“ ЕООД със седалище в гр.Пловдив, командирован със заповед № *** от 31.10.2018 г. в „***“ ЕООД, при изпълнение на службата си – шофьор на автобус № *** по маршрут на автобусна линия № *** **е причинил на Х.Б.В.** в качеството ѝ на длъжностно лице – шофьор при „***“ ООД при изпълнение на службата ѝ – шофьор на автобус № *** по маршрут на автобусна линия № *** **,лека телесна повреда**, изразяваща се в масивни кръвонасядания на гръдния кош, дясната раменна област и лявата мишница, довели до

разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК и на основание чл. 78А от НК е ОСВОБОДЕН от наказателна отговорност. Наложено му е административно наказание ГЛОБА в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

В тежест на обвиняемия К. е възложено заплащането на направените по делото разноси в хода на досъдебното производство, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК.

Недоволен от постановеното решение е останал обвиняемият А.К., който чрез упълномощения си защитник – адв. Р.Д. го обжалва пред настоящата инстанция, с искане да бъде отменено като необосновано и незаконосъобразно и вместо него – постановено друго, с което да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Според представителя на Окръжна прокуратура – Пловдив въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното с нея решение – потвърдено като обосновано и законосъобразно. На становище е, че събраните и проверени в проведеното съдебно следствие доказателства и доказателствени средства категорично установяват както факта на извършеното престъпление, а така също и неговото авторство. По отношение на определения минимален размер на предвиденото в закона административно наказание, прокурорът счита, че не е съответен на високата степен на обществена опасност на конкретно извършеното престъпление, но поради липса на протест, претендира единствено потвърждаване на решението на първоинстанционния съд.

Обвиняемият А.К. не участва лично във въззивното производство. Според упълномощения му защитник – адв. Д., събраните и в хода на проведеното съдебно следствие пред въззивната инстанция доказателства и доказателствени средства не са достатъчни, за да обосноват обвинителната теза, и да дадат основание да се ангажира административната отговорност на подзащитния й. В този аспект, поддържа направеното искане в жалбата за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което обвиняемият К. да бъде признат за невиновен и оправдан изцяло по предявеното му обвинение.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД в настоящия си състав, след като

обсъди приложените към делото доказателства и доказателствени средства, в контекста на становището на страните и в съответствие с правомощията си по чл. 314 от НПК, счете депозираната въззивна жалба за процесуално допустима, подадена от процесуално легитимирано лице, в предвидения от закона срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, а разгледана по същество - **за ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

При извършената служебна проверка, по реда на чл. 314 от НПК, въззивната инстанция констатира допуснато нарушение на материалния закон, от категорията на визираните в разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК, което послужи като основание да упражни правомощието си по чл. 334, т. 3 във вр. чл. 337, ал. 1, т. 2 пр. 1 от НПК и да измени обжалвания съдебен акт.

Въз основа на събрани и проверени при условията на устност и непосредственост доказателства и доказателствени средства, както и на приобщени по реда на чл. 378, ал. 2 от НПК, първоинстанционният съд е приел за установена фактическа обстановка съответна на описаната в постановлението по чл. 375 от НПК на наблюдаващия прокурор, а именно:

Пострадалата Х.Б.В. била назначена на длъжност „шофьор“ в „****“ ООД с трудов договор № ***/11.03.2015 г., приложен в заверено копие в хода на досъдебното производство (л. 43). С допълнително споразумение № *** от 29.12.2017 г. към трудов договор № *** между страните била уговорена промяна в размера на трудовото възнаграждение. Трудовите задължения в изпълнение на възложената работа на свид. В. като „шофьор“ са регламентирани във връчената ѝ длъжностна характеристика (л. 45 ДП) и включват и отговорност за правилната експлоатация и изрядното техническо състояние на повереното ѝ превозно средство. Доколкото тези задължения били пряко свързани с управление на чуждо имущество – това на „****“ ООД и според първоинстанционния съд свид. В. отговаряла на критериите, визирани в разпоредбата на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК за „длъжностно лице“.

С трудов договор № *** от 04.04.2017 г., приложен в заверено копие (л. 49 ДП), на длъжност „шофьор“ в „****“ ЕООД е назначен обвиняемият А.К.. Приложено е и допълнително споразумение от 01.01.2018 г., с което е

договорен нов размер на трудовото му възнаграждение. В хода на досъдебното производство е приложена и длъжностната характеристика на заеманата от обв. К. длъжност (л. 51 ДП). Работата, която му е възложена включвала - пазене и управление на поверения му автобус, правилната му експлоатация и отговорност за настъпили вреди при виновно причинени пътнотранспортни произшествия.

Със Заповед на управителя на „***“ ООД № ***/31.10.2018 г., обв. К. бил командирован за два дни – на 01. и 02.11.2018 г. да изпълнява задължения на „шофьор“ в „***“ ЕООД с цел обслужване на градска линия № **. Въз основа на тези данни, първоинстанционният съд е приел, че по отношение на обв. К. също са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 93, т.1, б. „б“ от НК, т. е. той също е длъжностно лице, заради възложената му постоянно работа със заплата, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в „***“ ЕООД и съответно в „***“ ЕООД за дните на командироването му.

На 02.11.2018 г. (петък) около 12,40 ч., изпълнявайки служебните си задължения, свид. Х.В. управлявала поверения ѝ от „***“ ООД автобус рег. № *** по маршрут на автобусна линия **. По същото време обв. А.К. изпълнявал служебните си задължения, управлявайки автобус, поверен му от „***“ ЕООД с рег. № *** по маршрут на автобусна линия № **. Като кондуктор в автобуса работела свид. В.Б..

Около 12,40 ч. свид. В. спряла автобуса на автобусната спирка на кръговото кръстовище на „***“. В момента, в който управляваният от обв. К. автобус се опитал да го подмине свид.В. привела автобуса в движение и той навлязъл в лявото платно непосредствено пред автобуса на свид. К.. За да предотврати настъпването на съприкосновение между двете превозни средства се наложило обв. К. да задейства екстрено спирачната система. Това го подразнило и го мотивирало да продължи да управлява автобуса непосредствено след този на свид. В. до момента, в който тя спряла управлявания от нея автобус на последната спирка от маршрута, пред заведение „***“ в ж. к. „Тракия“.

В близост до спрелия автобус на пострадалата свид. В. спрял и управляваният от обв. К.. Той слязъл от автобуса си и се насочил към автобуса на свид. В.. Качил се от предна врата и достигайки до мястото на

шофьора, на което стояла свид. В., без да ѝ говори, започнал да нанася последователни удари с юмруци в областта на дясното ѝ рамо, дясната ръка и гърдите. Въпреки болката от ударите и силното притеснение, които изпитвала, свид. В. направила опит да отблъсне физическото нападение като успяла да нанесе на обвиняемия К. удар с ритник в крака на два пъти. Непосредствено в този момент в близост до предната врата на автобуса на пострадалата свид. В. се приближила и свид. В.Б., която виждайки накъде се насочва обв. К. веднага го последвала. Неволен наблюдател на случилото се станала и свид.А.Н., която се намирала в близост до автобусната спирка. Свид. В. я познавала по физиономия като редовно пътуваща с автобусната линия № ***. Няколко дни след инцидента, свид. Н. предоставила мобилния си телефон на свид. В. и изразила готовност да свидетелства за възприятията си.

Появата на свид. Б. и свид. Н. довела до прекратяване на упражняването на физическа агресия от обв. К., който слязъл от автобуса на свид. В. и продължил да изпълнява служебните си задължения.

Непосредствено след инцидента, свид. В. се обадила по мобилния телефон на свид. А.А. – снабдител в „***“ ООД и го уведомила за случилото ѝ се.

В продължение на два дни свид. В. изпитвала силни болки в областта на дясното си рамо, дясната ръка и в горната част на гърдите където ѝ били нанесени ударите от обв. К.. На 05.11.2018 г. (понеделник) била освидетелствана в Отделението по „Съдебна медицина“ на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД. Резултатите от извършения преглед са отразени в издаденото ѝ Съдебно медицинско удостоверение № ***/2018г. Въпреки опита си да продължи да изпълнява служебните си задължения, свид. В. посетила на следващия ден – на 06.11.2018 г. (вторник) и личния си лекар, за да получи съответната на влошеното ѝ здравословно състояние специализирана медицинска помощ, заради нестихващата болка в областите на тялото, в които са ѝ нанасяни ударите. В периода 06.11.2018г. – 10.11.2018 г. ѝ бил предписан режим на лечение „домашен -амбулаторен“.

В заключението на назначената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза, кредитирано с доверие от първоинстанционния съд, е отразено, че на пострадалата Х.В. са причинени

масивни кръвонасядания в областта на гръдния кош, дясната раменна област и лявата мишница, които са довели до разстройство на здравето ѝ извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

Тази фактическа обстановка районният съд е възприел за категорично установена въз основа на гласните доказателствени средства, събрани в хода на разследването - показанията на пострадалата свид. В. и свидетелите В.Б. и А.А., както и проверените при условията на устност и непосредственост в хода на съдебното следствие – обясненията на обв. К., показанията на свидетелите Н.С., А.Н. и В.Б., ценени в контекста на информацията, съдържаща се в приложените писмени доказателства и заключението на назначената съдебно медицинска експертиза.

При анализа за обективност и достоверност на гласните доказателствени средства, съдът е приел, че е налице противоречие относно включените в предмета на доказване фактически обстоятелства: нападението на обв. К.; механизма на причиняване на констатираните при освидетелстването на свид. В. травматични увреждания; областите на тялото, в които са ѝ били нанасяни удари; периода, необходим за възстановяването ѝ. Несъответствие относно тези факти е установено както в показанията на пострадалата В. и обясненията на обвиняемия К., така и в показанията на свидетелите - очевидци - А.Н. и В.Б.. Основателни са оплакванията във въззивната жалба за едностранчивост и необективност при анализа на констатираните противоречия в гласните доказателствени източници, което наложи провеждането на съдебно следствие във въззивното производство, с оглед съобразяване на стандартите, заложи в чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 от НПК. Независимо от постигнатия правилен резултат по въпросите, включени в разпоредбата на чл. 301, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, относими и към решението по чл. 378, ал. 4, т. 1 от НПК, юридическата обосновка в мотивите на обжалвания съдебен акт не може да бъде споделена, предвид вътрешната ѝ противоречивост.

Съдът е отказал да кредитира с доверие обясненията на обвиняемия К., приемайки ги за необективно, възпроизвеждащи релевантните факти, включени в предмета на доказване, и използвани единствено като средство за защита в наказателното производство. Този извод не може да бъде споделен безрезервно от въззивната инстанция, доколкото е съобразен единствено със

съпоставянето на информацията в обясненията на обвиняемия и показанията на пострадалата В., дадени в хода на досъдебното производство. Неясна за въззивния съд остава тезата в мотивите на обжалвания съдебен акт относно обективността на показанията на двете свидетелки – очевидци - В.Б. и А.Н.. Едностранчивият им анализ е довел до необосновано кредитиране с доверие на показанията на свид.Н. и игнориране на тези на свид. Б..

Вътрешното противоречие в мотивите на първоинстанционния съд е особено видимо при анализа на показанията на свид. Б.. От една страна съдът приема, че от значение за обективността на този доказателствен източник са близките й отношения с обвиняемия К. – работещи заедно и живеещи в едно жилище, а от друга, че *„...е напълно възможно свидетелката Б. да не е възприела изцяло“* случилото се между обвиняемия и пострадалата, защото *„...е пристигнала в един малко по-късен момент, когато Х.В. се е отбранявала и е изблъскала обвиняемия.“*

Недостатъчно обоснован е и изводът на първоинстанционния съд относно обективността на показанията на свид. Н.. В съдебното заседание на 14.07.2020 г. (л. 80-гръб от НАХД № 7694/2019г.) – година и девет месеца след инкриминирания инцидент между обвиняемия и свид. В., свид. Н. е категорична по отношение на факта, че е чула виковете *„Стана една дандания...“*, но че не е видяла нанасяне на удар по тялото на свид.В. – *„Видях един мъж, който посяга на шофьорката на автобуса.“*, *„Дали я е ударил, не съм видяла, чух жената как вика.“*, *„Самият удар не съм видяла“*, *„Видях, че бузата ѝ е червена. Тя каза, че я е ударил с шамар.“* В този аспект, съдържанието на информацията, предоставена посредством показанията на свид. Н., напълно съответства и на съобщеното от свид. Б., а именно – липсват твърдения в показанията и на двете свидетелки за възприятия за упражнено физическо насилие от обвиняемия К. спрямо пострадалата В.. Сам по себе си този факт, както е преценил и първоинстанционния съд по отношение на показанията на свид. Н., не е достатъчен за напълното им изключване от обема на доказателствените източници, въз основа на които се установяват, включени в предмета на доказване относими фактически обстоятелства, доколкото показанията и на двете свидетелки съдържат достоверна и съответна и на останалите доказателства информация относно: времето и мястото на деянието, участващите лица, причината за настъпване на инцидента (показанията на свид. Б.), възприятията на случайни минувачи

(показанията на свид. Н.), които са от значение за правилното прилагане на материалния закон по въпросите, включени в чл.301, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Събраните в проведеното съдебно следствие във въззивното производство доказателства и доказателствени средства, дават основание да се приемат за категорично установени и следните фактически обстоятелства, които имат пряко отношение към правилното приложение на материалния закон:

Към инкриминирания период – м. ноември 2018 г., поради извършвани ремонтни дейности в района на Централна поща в гр. Пловдив, маршрутът на автобусни линии № *** и № *** съвпадал в участъка между Четвъртък пазар и последната спирка в ж. к. „Тракия“. На 02.11.2018 г. около 12,30 ч. свид. В. управлявала автобуса по линия № *** с намерение да завърши последния си курс от смяната и да пристигне своевременно до мястото, уговорено с колегата й, който трябвало да поеме управлението на автобуса на спирката на градския транспорт в близост до шоурума на „***“.

В участъка, в който маршрутите на двата автобуса съвпадали, управляваните от обвиняемия К. и свид. В. превозни средства последователно се движили един зад друг, а на определени места и изпреварвайки се, като от кв. „***“ до „***“ автобусът на свид. В. се движил непосредствено пред управлявания от обв. К.. Това предизвикало агресивната му реакция – „...той вече караше много агресивно след мен, светкаше ми с фарове и беше близо до мен и аз реших да му направя път. Пуснах аварийните и отбих вдясно. В този момент имаше две жени в автобуса, който управлявах.“, „Минавайки покрай мен той спря косо и ми удари страничното огледало. Не успя да го счупи, но го бутна и изкриви стойката към автобуса. Аз останах на място, защото все пак е станало пътно-транспортно произшествие...“, „...междувременно взех мобилния си телефон, за да се обадя на прекия си началник, за да кажа, че е станала катастрофа, а именно изкривено ми е огледалото. Аз се разтреперих от това, което се случи.“ (л. 66-гръб ВНАХД № 1604/20 г.).

Мястото, на което настъпил инцидента между двамата водачи – в района на паметника на „***“ – не е последната спирка на автобусна линия № *** и въпреки това, след спирането на автобуса от свид. В., пътуващите в него две жени слезли на обозначената спирка на градския транспорт. Докато

провеждала разговор по мобилния си телефон със свид. А.А., съобщавайки за инцидента, при който е изкривено страничното огледало на автобуса, свид. В. видяла, че обв. К. върви към автобуса ѝ със свити в юмруци ръце. Въпреки това, не предприела каквито и да било действия, включително и да затвори предната врата на автобуса, защото не очаквала да бъде физически нападната.

Нанасянето на първия удар с юмрук по тялото ѝ довело до падане на телефона и прекъсване на връзката. Последвали множество юмручни удари от обв. К. до момента, в който свид. В. успяла да му противодейства, удряйки го с ритник по тялото – над коляното, в областта на бедрото. Последващият опит отново да нанесе удар с крак, останал неуспешен, тъй като обвиняемият успял да хване обувката ѝ и веднага след това понечил да я използва, за да нанесе пореден удар по тялото ѝ. Изведнъж се отказал от намерението си, след което слязъл от автобуса, явно забелязвайки, че около него са се събрали случайни минувачи – мъже, които наблюдават и коментират действията му, а и възприемайки репликите на свид. Б.. Непосредствено след оттеглянето на обв. К., в автобуса се качила свид. Н., която попитала свид. В. какво се е случило и я посъветвала да се обади в полицията.

Последвало повторно обаждане от свид. В. към свид. А.А. на когото съобщила за нанесения ѝ побой. Получила уверение от колегата си, че ще се обади на фирмата, в която работи обвиняемият, за да разбере имената му, както и указания да стигне до последната спирка по маршрута си, където да изчака аварийната група, за да се провери състоянието на страничното огледало. Междувременно, свид. В. се обадила и на колегата си и го помолила също да отиде на последната спирка по маршрута на линия ***, където да поеме изпълнението на задълженията по превоз на пътниците.

След пристигането на колегите си, свид. В. се придвижила до гаража на фирмата с личния автомобил на своя сменник, а след това с личния си автомобил се прибрала в дома си. Не предприела действия нито за уведомяване на полицията, нито потърсила медицинска помощ, въпреки изпитваните болки и страдания. На следващия ден, видяла синините по тялото си и споделила за случилото ѝ се със сестра си, предвид изпитваните болки и затруднения в дишането. По съвет на адвокат, при който сестра ѝ работила като сътрудник, в първия работен ден – понеделник – 05.11.2018г. посетила катедрата по „Съдебна медицина“ при УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД

където била освидетелствана. Явила се на работа на 05.11.2018 г. – втора смяна, така както бил предварително изготвен графикът ѝ за месеца, тъй като графикът на личната ѝ лекарка – свид. В.К. съвпадал със служебните ѝ ангажименти. На следващия ден – 06.11.2018 г. потърсила медицинска помощ, посещавайки личния си лекар, който ѝ предписал съответно на състоянието ѝ лечение и издал болничен лист за периода 06.11.2018 г. – 10.11.2018 г.

Така описаните фактически обстоятелства се установяват по категоричен начин както от приложените в хода на въззивното производство писмени доказателства – заверени копия на медицинска документация - Амбулаторен лист № ***/06.11.2018 г. издаден от Д-Р В. К. (л. 21 и л. 50), резултати от извършени изследвания на свид. В. (л. 51 - 52), болничен лист № *** изд. на 06.11.2018 г. от АГППМП „Вива“ ООД (л. 22), трудов договор № *** и допълнително споразумение № ***/30.12.2019 г. към него, сключени между представляващия „****“ ООД и свид. А.А. (л. 24 - 25), длъжностна характеристика на длъжността „снабдител“ в „****“ ООД (л. 26), така и от показанията на разпитаните при условията на устност и непосредственост, с участието на страните, свидетели – пострадалата Х.В., личният ѝ лекар – свид. В.К., диспечерът в „****“ ЕООД – свид. Н.С. и снабдителят в „****“ ООД – свид. А.А..

Информацията, съдържаща се в така събраните доказателствени източници е непротиворечива и дава възможност не само за установяване на хронологията на фактите, включени в предмета по чл. 102 от НПК, а и за проверка на обективността и достоверността на преките доказателствени средства – показанията на пострадалата и обясненията на обвиняемия К..

Няма спор, че единствените преки доказателствени източници на информация за инкриминираното деяние – механизма на причиняване на телесните повреди на пострадалата Х.В., констатирани при освидетелстването ѝ на 05.11.2018 г. и прегледа от личния ѝ лекар на 06.11.2018 г., са нейните показания и обясненията на обв. К.. Останалите гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите В.Б., А.А., Н.С., А.Н. и В.К., и най-вече показанията на свидетелките Б. и Н. възпроизвеждат в значителна степен заявеното им от участниците в инцидента, както и личните си възприятия за обстоятелства, настъпили непосредствено преди, по време и/или след

деянието.

Приложените писмени доказателства категорично установяват характера и обема на трудовите задължения на обвиняемия К., пострадалата В. и свидетелите Б. и А., както и обективното физическо състояние на свид. В. към момента на освидетелстването ѝ в отделението по „Съдебна медицина“ при УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – Пловдив и при прегледа, извършен от личния ѝ лекар.

Съвкупният анализ на всички доказателствени източници, според настоящия въззивен състав, дава основание да не бъдат кредитирани с доверие единствено обясненията на обвиняемия К. в частта, в която отрича да е нанасял удари по пострадалата В.. Единствено в тази им част те влизат в пряко противоречие с всички обективни източници на информация – показанията на свидетелите Н., А.А., В.К., косвено и с показанията на свид. Н.С., доколкото същият не отрича да е запознат със случай на възникнал конфликт между обвиняемия и свид. В.. Останалата част от обясненията на обвиняемия напълно съответства и на показанията на пострадалата В., кредитирани изцяло с доверие и от първоинстанционния съд, както и на заявеното от свид. А. относно причината, заради която се е наложило свид. В. да го уведоми за настъпилия инцидент.

Въззивната инстанция счита, че различията във възприятията на свидетелите – очевидци – Б. и Н. са резултат именно на по-късното им включване в настъпилия пряк конфликт между обвиняемия К. и свид В., както и на изминалия значителен период от време от момента на деянието до провеждане на разпита на свид. Н..

Категорично установена е причината за възникването на конфликта – рисковото шофиране и на двамата водачи на автобуси за превоз на пътници по линии на градския транспорт в гр. Пловдив в участък, в който маршрутът им е съвпадал, провокирано от конкуренцията при осъществяване на търговската дейност на дружествата, за които работят – продажбата на билети на пътниците.

Неоспорен и в обясненията на обвиняемия К. е и фактът, заявен от свид. В., че непосредствено преди физическото ѝ нападение, при рисково подминаване на автобуса, управляван от обвиняемия, е било повредено огледалото за странично виждане на управлявания от нея автобус, което е

провокирало първото ѝ обаждане на мобилния номер на свид. А.. От показанията на този свидетел се установява, че техническото състояние на огледалото не е налагало ремонтни дейности, извън обичайния преглед от аварийна група на дружеството – собственик. По отношение на този факт не са представени други доказателства в хода на провежданото разследване, които да подлагат на съмнение заявеното в показанията на свид. А.. Ето защо, той, както и свид. Н.С. са възприели случилото се между обвиняемия и свид. В. като междуличностен конфликт. Такава е и оценката, дадена в обясненията на обвиняемия, а и в показанията на пострадалата свид. Х.В. в хода на въззивното производство. В подкрепа на този факт е и обстоятелството, че повод за започване на проверка по реда на чл. 144 от ЗСВ е подадената жалба от свид. В. до началника на Пето РУ при ОДМВР – Пловдив, заведена с вх. № ***/06.11.2018 г. (л.14 ДП).

Въз основа на всички доказателствени източници, по несъмнен и категоричен начин, в съответствие със стандарта на чл. 303, ал. 1 и ал. 2 от НПК, според въззивната инстанция е установено извършването на инкриминираното посегателство спрямо телесната неприкосновеност на пострадалата Х.В., времето и мястото на извършването му – на 02.11.2018 г. около 12,40 ч., в гр. Пловдив, в района на паметника „***“, механизма на причиняване на констатираните при освидетелстването на 05.11.2018 г. и медицинския преглед на 06.11.2018 г. телесни наранявания на пострадалата В. – нанасяне на множество удари с юмруци в областта на дясното рамо, дясната ръка и гърдите, както и извършителя на деянието – обвиняемият К..

В кредитираното с доверие и от първоинстанционния съд заключение на назначената в хода на разследването съдебно медицинска експертиза (л.40 ДП), изготвено по писмени данни, въз основа на представената медицинска документация, неоспорено от защитата на обвиняемия, е посочено, че на пострадалата В. са причинени масивни кръвонасядания в областта на гръдния кош – по предната повърхност на лявата гръдна половина с размери 17см./8 см. и по горната повърхност на дясната гръдна жлеза – две кръвонасядания всяко с размери около 5см./4см., в областта на дясната раменна област – с размери 6 см./4 см. и 3 овални кръвонасядания по външната повърхност на лявата мишница с размери по 2см./1см. всяко (стискане с пръсти). Всички травматични увреждания са преценени като съвкупност, според експерта са довели до причиняване на разстройство на здравето на пострадалата, извън

случаите на чл. 128 и чл.129 от НК.

При така установените по несъмнен начин фактически обстоятелства, включени в предмета на доказване, въззивната инстанция счете, че при постановяване на обжалваното решение е допуснато съществено нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 2 от НПК - неправилно е приложен материалният закон.

Задължителната съдебна практика е константна по въпроса относно длъжностното качество на водачите на превозни средства, осъществяващи транспортна дейност. В мотивите на незагубилото правно значение тълкуване, дадено в т. 1, б. а и б. б на ТР 3/28.12.1977 г. по н. д. 68/1975 г. на ОСНК на ВС, изрично е посочено, че *„При осъществяването на превоз на товари и пътници и съответно функциите и задачите на предприятието, кооперацията или обществената организация, водачите извършват две основни дейности, а именно:*

а) управление на моторно превозно средство, при която дейност те се ръководят от предписанията на съответните нормативни актове за безопасност на движението. ...Тази основна трудова функция, която водачът осъществява по управлението на моторното превозно средство за превоз на пътници и товари, представлява дейност на материално изпълнение по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ НК. Тя няма съдържанието на служба в държавно учреждение, която е възложена на длъжностно лице да осъществява, и на това основание водачът не може да придобие качеството на длъжностно лице;

б) освен тази основна професионална дейност по управлението на моторно превозно средство на предприятието, кооперацията или обществената организация и другите ведомства, на водача се възлагат и задължения, свързани с пазенето на обществено имущество. Преди всичко му се поверява самото моторно превозно средство със значителна стойност, принадлежностите към него резервни части и необходимите инструменти за извършване на текущ ремонт. Освен това му се поверява гориво и смазочни материални по норми за извършване на възлаганите маршрути и много други вещи, необходими за правилното функциониране на превозното средство и запазване на превозваните товари. Цялата съвкупност от вещи, която се поверява на водача при осъществяване на транспорта или друга дейност, извършвана с моторното превозно средство, представлява обществено имущество, по отношение на което той има служебни задължения, за повреждането или нарушаването на които той понася наказателна или гражданска отговорност в посочените от закона случаи.“.

Това тълкуване отнесено към фактите в конкретния казус, категорично

сочи, че поводът за проявената физическа агресия от обвиняемия К. не е обвързан с функцията, свързана по пазене на повереното имущество от търговските дружества, в които са били служители към инкриминирания период както той, така и пострадалата В.. В този аспект, въззивната инстанция взе предвид и заявеното в показанията на свидетелите А. и С., че се касае за междуличностен конфликт, който няма отношение към повереното за пазене имущество на двамата водачи на автобуси. Ето защо, според въззивната инстанция, не намира фактическа обосновааност приложената и от състава на първоинстанционния съд правна норма от Особената част на Наказателния кодекс, под която е субсумирано поведението на обвиняемия К., а именно - по чл. 131, ал. 1, т. 1 предложение първо и т. 2 предложение първо във вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

При категорично установените и в хода на досъдебното производство фактически обстоятелства, проявата на лична агресия, демонстрирана от обвиняемия К. спрямо телесния интегритет на пострадалата В., публично и изключително дръзко, в присъствието на граждани, ползващи услугите на градския транспорт по линиите *** и ***, а и на случайно преминаващи покрай мястото на инцидента, доколкото случилото се е настъпило в обедните часове на петъчен ден на обособена спирка на градския транспорт в района на паметника „***“, дава основание за различна правна квалификация от тази, която е възприел наблюдаващия прокурор при упражняване на правомощията си по чл. 242, ал. 1 от НПК. Признанията, направени в обясненията на обвиняемия К., че се е качил в автобуса, управляван от пострадалата В., за да ѝ потърси сметка за начина, по който е управлявала автобуса, непосредствено преди спирането му в района на паметника „***“, сочат на ясното му намерение да се саморазправи с нея, демонстрирайки явното си пренебрежение не само към нейната личност, но и към установените правила и норми на поведение в обществото. Неоспореният и в обясненията му факт, че в момента, в който е предприел осъществяване на тези си намерения, засягайки телесния интегритет на пострадалата, тя е била на шофьорското място в управлявания от нея автобус и е провеждала разговор по мобилния си телефон, съобщавайки на свид. А. *„Шефе, този изрод дойде в автобуса. Шефе, този изрод ме бие.“* (л. 27 НАХД № 7691/19 г.), са доказателство за непровокирана от свид. В. и несъответна на случилото се непосредствено преди този момент, проява на агресия от обвиняемия К. пряко

насочена и целяща причиняването на телесни увреждания. В приложените към делото медицински документи категорично се сочи, че механизмът на причиняване на констатираните увреждания е нанасяне на множество удари, съответстващи по вид и интензитет на заявеното от пострадалата В. – с юмруци, засегнали значителна площ на различни части на тялото ѝ – доказателство за проявена престъпна упоритост, характерна при деяния, осъществени по хулигански подбуди.

Изложените съображения, дадоха основание на въззивния състав да счете, че са налице основанията по чл. 334, т. 3 във вр. чл. 337, ал. 1, т. 2 предложение първо от НПК и да измени първоинстанционното решение като приложи закон за същото престъпление, квалифицирайки извършеното от обвиняемия К. като деяние по чл. 131, ал. 1, т. 12, предложение първо във вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Наличието на основания за приложение на закон за същото наказуемо престъпление, без да е налице съществено изменение на фактическите обстоятелства, залегнали в постановлението на наблюдаващия прокурор, с което е сезиран съда, по реда на чл. 375 от НПК, в конкретния казус не води до промяна в изводите на първоинстанционния съд относно материално правните предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 78А от НК. Наложено административно наказание в минималния предвиден размер е съответно на данните за личността на обвиняемия и при липса на протест не подлежи на изменение, независимо от изложените съображения от представителя на Окръжна прокуратура, че е несъответно на конкретната степен на обществена опасност на инкриминираното деяние.

В съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът е възложил в тежест на обвиняемия К. заплащането на направените разноски в хода на досъдебното производство.

Мотивиран от изложеното, настоящият въззивен състав на Пловдивския окръжен съд, на основание чл. 334, т. 3 във вр. чл. 337, ал. 1, т. 2 предложение първо от НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № 1109/14.07.2020 г., постановено по НАХД № 7694/2019 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXVI н. с. **като прилага закон за същото наказуемо престъпление и преквалифицира** извършеното на 02.11.2018 г. в гр. Пловдив от обвиняемия А.Д.К. престъпление по чл. 131, ал.1, т. 1, предложение първо и т. 2, предложение първо във вр. чл. 130, ал.1 от НК **в престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 предложение първо във вр. чл. 130, ал. 1 от НК** – затова, че е причинил по хулигански подбуди на Х.Б.В. от гр. Пловдив, лека телесна повреда, изразяваща се в масивни кръвонасядания на гръдния кош, дясната раменна обалст и лявата мишница, довели до разстройство на здравето ѝ, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Да се изпрати съобщение на страните за постановеното въззивно решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____